

Projev předsedy Akademie věd ČR Jiřího Drahoše na XXXVIII. zasedání
Akademického sněmu AV ČR

Vážené členky a členové Akademického sněmu, vážení hosté, dámy a pánové,

dovolte, abych nejdříve stručně nastínil strukturu a obsah svého dnešního vystoupení. V jeho první části si v souvislosti s ukončením I. etapy pravidelného hodnocení výzkumné činnosti našich pracovišť za období let 2005-2009 dovolím pronést několik obecnějších poznámek k tématu hodnocení vědy a výzkumu v České republice. Poté se stručně zmíním o činnosti Akademické rady od posledního sněmovního jednání a o vybraných aktuálních výsledcích výzkumné práce v Akademii věd. Připomínám, že o konkrétních výstupech I. etapy hodnocení našich pracovišť Vás bude informovat předseda řídicí skupiny, kolega Petr Ráb.

Nyní tedy k problematice hodnocení vědy a výzkumu v České republice. Ve svých předchozích vystoupeních jak zde na Sněmu, tak i opakovaně v médiích jsem důrazně kritizoval nedomyšlenou reformu systému výzkumu, vývoje a inovací z let 2008-2009 a především zavádění a uplatňování naprosto chybné metodiky hodnocení výsledků dosahovaných v této oblasti, která v konečném důsledku ohrozila nejen pracoviště Akademie věd, ale i kvalitu a pozice české vědy a vzdělanosti jako celku. I když Rada pro výzkum, vývoj a inovace, která za tato pochybení nesla hlavní odpovědnost, byla v první polovině roku 2010 odvolána, její složení bylo pozměněno a na chybnost a škodlivost dosavadního postupu jednoznačně poukázaly i první výsledky projektu „Mezinárodní audit výzkumu, vývoje a inovací v České republice“, ke skutečně zásadní nápravě dosud nedošlo.

Z první průběžné zprávy zmíněného nezávislého auditu české vědy a výzkumu, který na objednávku vlády České republiky provádí konsorcium šesti renomovaných zahraničních institucí, přitom plyne jasné doporučení: přestat používat současnou metodiku hodnocení, protože představuje významné riziko pro zdraví výzkumu, vývoje a inovací a v dané situaci raději nedělat nic než používat nástroj, který vede k deformacím celého systému. Ve druhé průběžné zprávě uvedeného auditu zveřejněné před týdnem se dále konstatuje, že současná metodika by měla být nahrazena novým systémem hodnocení a financování, neboť neustálé záplatování činí metodiku jen složitější, ale nemůže napravit základní problém, totiž že jako nástroj hodnocení výzkumu a mechanismus rozdělování prostředků je ve své podstatě redukcionistická. Zároveň se kritizuje skutečnost, že metodika začíná být aplikována na stále nižších úrovních organizace vědy a výzkumu, a to až na úroveň jednotlivých týmů. Dalším negativním jevem v této souvislosti je fakt, že bodované výsledky jsou používány jako oficiální indikátory úspěšnosti projektů a programů, což pouze dokresluje celkový obrázek současné absurdní situace v hodnocení české vědy a výzkumu.

Zdůrazňuji, že alternativní systém hodnocení vědy a výzkumu v České republice existuje a již řadu let jej s úspěchem využíváme v Akademii věd. Na rozdíl od jednoduchého mechanismu současné metodiky, která je založena výhradně na prostém počítání výsledků a na pohledu do minulosti, je systém hodnocení v Akademii věd založen podstatně šířeji - sleduje se i strategie výzkumu a jeho řízení, spolupráce se zahraničím, společenská relevance výzkumu, pedagogická činnost a řada dalších aktivit. Zároveň lze identifikovat celou řadu jeho charakteristik, shodných s prvky zahraničních systémů hodnocení v zemích, kde věda a výzkum dosahují

dlouhodobě nejlepších výsledků. Připomenu alespoň ty nejdůležitější – respektuje oborové odlišnosti, zohledňuje sebehodnocení týmů, důraz je kladen na kombinaci kvantitativních údajů a kvalitativních informací včetně zajištění hodnocení nezávislými zahraničními odborníky, přičemž hlavním kritériem hodnocení je kvalita měřená srovnáním se světem. Především ale dává systém hodnocení v Akademii věd velký akcent na vazbu mezi minulým výkonem a budoucím směřováním hodnocených týmů, vazbu, která je založena nejen na prostém financování, ale i na odborných hlediscích a z nich vyplývajících doporučeních odborníků.

Stručně řečeno, v hodnoticím systému Akademie věd jde o to, že hodnocení výzkumu by mělo zároveň připravit podmínky pro zlepšení kvality budoucího výzkumu. Zdaleka nejde jen o pouhý byrokratický nástroj pro rozdělování finančních prostředků, jako v případě tzv. kafemlejnku, ale o snahu objektivně vykreslit mapu vědecké kvality našich pracovišť a jejich směřování, a to až na úroveň jednotlivých týmů.

Dalším důležitým aspektem systému hodnocení v Akademii věd je načasování jednotlivých kroků, které je nutné činit tak, aby se pracoviště mohla na tyto kroky přiměřeně připravovat. Neméně důležité jsou i konzultace s pracovišti během hodnocení s cílem zajistit spravedlnost a průhlednost hodnocení a dosáhnout vysokou úroveň přijatelnosti jak jeho závěrů, tak i samotného systému hodnocení.

Souhrnně lze říci, že celkový proces hodnocení v Akademii věd je rozložen do tří návazných etap:

- I. Sumativní - vlastní hodnocení a projednání jeho závěrů v předsednictvu Akademické rady a následně v Akademické radě. Závěry tohoto projednání byly předloženy pracovištím a formou zprávy o průběhu a výsledcích I. etapy hodnocení jsou předkládány i tomuto zasedání Akademického sněmu.
- II. Formativní - interpretace výsledků hodnocení příslušnými grémii a orgány Akademie věd ve spolupráci s vedeními pracovišť (duben 2011 až prosinec 2011).
- III. Implementační - promítnutí závěrů formativní fáze do návrhu koncepčních opatření organizačního a finančního charakteru, s nimiž budou pracoviště včas seznámena a která budou předložena příštímu zasedání Akademického sněmu (prosinec 2011 a dále).

Jsem přesvědčen, že promyšlené posouzení výsledků hodnocení příslušnými orgány Akademie věd a dostatečný časový prostor pro projednání případných koncepčních a organizačních opatření s vedeními pracovišť povede k žádoucímu zvyšování kvality vědecké činnosti a také k posílení pozice Akademie věd jako klíčové součásti systému vědy a výzkumu v České republice. Zdůrazňuji, že hlavními aktéry II. etapy hodnocení výzkumné činnosti budou ředitelé jednotlivých pracovišť. Budou to oni, kteří ve spolupráci s vedením Akademie věd budou mít možnost, či spíše přímo povinnost, využít výsledků hodnocení k provedení takových opatření, které povedou ke kvalitativním změnám na jednotlivých pracovištích, a to jak v zájmu rozvoje příslušných vědních oborů, tak i v zájmu růstu prestiže a konkurenceschopnosti Akademie věd jako celku. Na rozdíl od voluntaristického přidělování bodů a jejich mechanické transformace do finančního vyjádření budou výsledky hodnocení v

Akademii věd analyzovány a posléze detailně diskutovány s vedením pracovišť, která mohou navrhnout opatření ke zlepšení stávajícího stavu.

V moderní době je stále více zřejmé, že věda, výzkum a vzdělávání patří mezi základní faktory hospodářské prosperity společnosti, které se zároveň významně podílejí i na formování jejích kulturních a duchovních hodnot. Vedení Akademie věd bude proto důsledně dbát, aby i do budoucna byl zachován vyvážený poměr mezi nutností udržovat dostatečně širokou základnu vědních oborů a potřebou posilovat prioritní směry výzkumu. Jsem přesvědčen, že právě soustava pracovišť Akademie věd, která je v České republice nejkomplexnější výzkumnou institucí, má pro to historicky i aktuálně nejvhodnější předpoklady a nese za to také vysokou odpovědnost.

Nedílnou součástí této odpovědnosti je i naše povinnost usilovat o zavedení nového hodnoticího systému české vědy a výzkumu. V této souvislosti velmi vítám krok Ministerstva školství, které v rámci tzv. Individuálních projektů národních (IPn) připravuje projekt, jehož cílem má být vytvoření nových metodik hodnocení a financování vědy a výzkumu v České republice za účasti všech klíčových aktérů. Jedním z hlavních principů projektu s názvem „Metodika hodnocení VaVal v ČR“ bude transparentnost hodnoticího procesu ve všech jeho fázích a možnost otevřené kritické diskuse expertů, což představuje zásadní rozdíl ve srovnání se současně platnou ryze formální a mechanicky uplatňovanou metodikou hodnocení.

Ze základních charakteristik zmíněného projektu „Metodika“ vyplývá, že bude kombinovat kvantitativní a kvalitativní hodnocení výsledků výzkumných organizací s jasnými, do budoucna orientovanými ukazateli postihujícími i dynamiku jejich rozvoje. Dalším důležitým výstupem tohoto projektu bude návrh transparentního modelu financování, který zajistí dostatečnou stabilitu a kontinuitu financování výzkumné organizace po určité období a zároveň bude motivační, bude bonifikovat kvalitu a excelenci při současném respektování dynamiky vývoje (například vzniku nových směrů či oborů). Dále se navrhuje, aby takovéto komplexní hodnocení výzkumných organizací probíhalo s periodicitou čtyř až sedmi let a aby mezi těmito hodnoceními probíhal „technický“ monitoring s jednoduchými indikátory. Je samozřejmé, že metodika bude muset respektovat oborové odlišnosti vědních disciplín a bude striktně uplatňovat reflexi světových vědeckých poznatků jako měřítko kvality. Klíčovým aspektem tohoto přístupu bude zapojení nezávislých zahraničních expertů a předních národních expertů do hodnoticího procesu. Dalším výrazným prvkem by měla být motivace ke spolupráci s nejlepšími světovými výzkumnými týmy a institucemi. Při realizaci projektu budou přitom uplatněny zahraniční zkušenosti a standardy, a to jak při vlastním hodnocení, tak i v oblasti financování jako nástroje strategického řízení.

I když všichni víme, že možná obtíž se často skrývá v detailu, věřím, že tato iniciativa Ministerstva školství, podpořená kritickými závěry mezinárodního auditu české vědy a výzkumu, bude příslovečným posledním hřebíkem do rakve kafemlejnků, který do značné míry deformuje smysl vědeckého bádání, neboť triviálním sčítáním bodů a jejich následným přepočtem na koruny vede k nežádoucím motivacím ve všech oblastech vědecké práce, ke stavu, kdy jsou centra tvůrčího myšlení nutně konfrontována s neúprosnou logikou trojčlenky a potřebou maximalizace bodového zisku. Všechny vady a hrozby vyplývající z aplikace kafemlejnků se přitom časem zhoršují, protože oportunistické chování, nepředvídatelnost, nestabilita a

krátkozrakost se v rámci institucí ještě zesílí a zákonitě vytvoří prostředí bránící zvyšování kvality výzkumu.

Dámy a pánové, dovoluji mi na tomto místě s jistým stupněm odlehčení konstatovat, že Akademii věd se jako jediné instituci v České republice podařilo vyhnout nivelizujícímu a mechanickému přístupu k hodnocení vědy a výzkumu na základě nepovedeného experimentu *in vivo*, kterému jsem shodou okolností před pár lety dal název kafemlejek. Srovnám-li frekvenci výskytu tohoto slova v našich médiích s citovaností mých nejúspěšnějších publikací ve „Web of Science“, docela mě mrzí, že se v této důležité databázi pojem „kafemlejek“ jako klíčové slovo bohužel neuplatní. O národním patentu jsem tehdy jaksí nepřemýšlel a ani užitečný vzor, oceněný v současné metodice celými 40 body, mě bohužel nenapadl. Skalní zastánci metodiky hodnocení teď nicméně konečně vědí, koho vlastně mají za název kafemlejek kmenovat.

Ale nyní opět vážně: systém hodnocení v Akademii věd může sloužit jednak jako konkrétní podnět a inspirace pro vývoj nového hodnotícího systému a jednak jako příklad toho, že nejpodstatnějšími kritérii hodnocení nemusí být pouze impaktové faktory nebo indikátory vstupů a výstupů, ale také například zájem a prestiž u kolegů z oboru, přizpůsobení se mezinárodním trendům, ukotvenost v daném kulturním prostředí a v neposlední řadě i poslání hodnocených institucí. Dále rád konstatuji, že výsledky I. etapy hodnocení útvarů a pracovišť Akademie věd ukázaly, že vědecká výkonnost Akademie věd a celé soustavy jejich pracovišť poskytuje vysoce kvalitní a stabilní základ pro rozvoj vědy a výzkumu v České republice. Současně toto hodnocení zvýraznilo i místa na pomyslné mapě vědy a výzkumu v Akademii věd, na něž zaměříme analytickou pozornost v jeho následujících etapách.

V této souvislosti bych rád zdůraznil, že považuji tuto etapu hodnocení za velmi úspěšnou. Samozřejmě jsme se v jeho přípravě a průběhu nevyvarovali určitých chyb – ty ale v žádném případě nesnížily informační hodnotu a celkovou úroveň hodnocení. Hodnocení jednoznačně ukázalo nárůst měřitelné kvality a množství vědeckých výstupů v Akademii věd. Ukázalo však také, že k tomuto nárůstu nepřispívají všechny vědecké útvary našich pracovišť stejnou měrou – a zde rozhodně nemyslím kafemlejkovou míru. Prostě nejsme všichni stejně dobří, ale díky komplexnímu hodnocení všichni víme, jaká je naše výkonnost, kde jsou potenciální problémy, jejichž řešení staví před nás nové výzvy, ale zároveň otevírá i nové cesty myšlení a nové směry vědecké práce.

Z tohoto místa si Vás již dovolím pouze ujistit, že závěry nadcházející II. etapy hodnocení v Akademii věd budou bezpochyby využity k další optimalizaci zaměření, činnosti a financování jednotlivých pracovišť i celé jejich soustavy. O konkrétních opatřeních Vás budu informovat na příštím zasedání Akademického sněmu v prosinci 2011.

Zpráva o činnosti Akademické rady

Vážené členky a členové Akademického sněmu, vážení hosté, dámy a pánové, nyní mi dovoluji, abych přešel k další části svého vystoupení týkající se činnosti Akademické rady v období od XXXVII. zasedání Akademického sněmu v prosinci 2010.

Jistě není překvapením, že členové Akademické rady prakticky nejvíce času věnovali hodnocení výzkumné činnosti našich pracovišť. Jak jsem již předeslal, podrobnou zprávu o výsledcích I. etapy hodnocení, přednese kolega Petr Ráb. Zde bych rád poděkoval všem za úsilí, které přípravě hodnoticího procesu věnovali. Poděkování patří zejména řídicí skupině ve složení: Petr Ráb, Pavel Baran, Karel Oliva, František Rypáček a Antonín Šimůnek. Je třeba rovněž ocenit práci všech hodnoticích komisí jmenovaných k tomuto účelu Akademickou radou a zahraničních posuzovatelů, kteří přijali velmi důležitou roli v hodnocení. V neposlední řadě poděkování za profesionální přístup a spolupráci patří i všem ředitelům pracovišť a vědeckým pracovníkům. Zároveň je potěšitelné, že hodnocení se podařilo administrativně zvládnout bez větších problémů, za což samozřejmě patří dík i odboru podpory vědy Kanceláře Akademie věd.

Velkou pozornost jsme v uplynulém období věnovali i záležitostem kolem přípravy návrhu výdajů státního rozpočtu České republiky na výzkum, vývoj a inovace na rok 2012 s výhledem na léta 2013 a 2014. Zejména členové Akademické rady, kteří jsou zároveň členy Rady pro výzkum, vývoj a inovace, se intenzivně podíleli na jeho připomínkování a celkové finalizaci. V konečném důsledku se tak podařilo dosáhnout alespoň částečné stabilizace rozpočtu Akademie věd v letech 2012-2014 na úrovni kolem 4,6 miliardy korun ročně.

Chtěl bych se také krátce vyjádřit k projednávání návrhu věcného záměru zákona o vysokých školách. Akademie věd od počátku usilovala o to, aby se stala aktivním účastníkem tohoto procesu, což se nakonec díky vstřícnému postoji Ministerstva školství podařilo, i když musím vyjádřit jistou pochybnost, zda v napjatém harmonogramu přípravy tohoto důležitého zákona lze realizovat skutečnou veřejnou diskusi. Domnívám se, že téma vysokoškolského vzdělávání je natolik závažné pro celou společnost, že časový prostor nutný pro odpovědné věcné prodiskutování této problematiky a pro korektní oponentury by měl být podstatně větší.

V souvislosti s evropskou agendou Akademické rady považuji za důležité připomenout, že v únoru 2011 byla zahájena veřejná diskuse o budoucích programech financování výzkumu a inovací v EU předložením tzv. Zelené knihy. Tato diskuse velmi ovlivní přípravu 8. rámcového programu a má vliv i na budoucí podobu politiky soudržnosti. Akademie věd se proto aktivně podílí na zpracování národních dokumentů k evropské politice v oblasti vědy a výzkumu v rámci nového poradního orgánu Ministerstva školství - Výboru pro evropský výzkumný prostor (VERA). Od počátku roku 2011 se zároveň účastníme přípravy Národního programu reformy v gesci Úřadu vlády ČR, týkajícího se i oblasti výzkumu a vývoje. Na základě zkušeností s probíhajícími operačními programy se Akademie věd intenzivně zapojila i do tvorby zásad pro využití strukturálních fondů v novém programovém období Kohezní politiky EU v letech 2014-2020, které jsou formulovány v gesci Ministerstva pro místní rozvoj. V této souvislosti si dovoluji připomenout, že nároky na udržitelnost projektů OP VaVpI zvýší podle současných odhadů potřebu veřejných i soukromých výdajů na VaV v příštích letech zhruba o 12-15 miliard korun ročně, proto naše úsilí směřuje k tomu, abychom pro tyto účely mohli nadále využívat prostředků strukturálních fondů. Zároveň usilujeme o to, aby v příštím programovacím a finančním období došlo ke korekci vznikajících strukturálních deficitů VaV v Praze.

Tolik stručně k naší práci v uplynulých čtyřech měsících, za kterou bych chtěl ještě jednou poděkovat všem, kteří se na ní aktivně podíleli.

Výsledky výzkumné činnosti

Vážené kolegyně a kolegové, v další části vystoupení mi dovoluje obrátit naši společnou pozornost k výsledkům naší výzkumné práce. Přehled některých z nich máte na obrazovce před sebou - já zde zmíním jen jeden subjektivně vybraný výsledek za každou vědní oblast.

Oblast věd o neživé přírodě

Skupině badatelů z Fyzikálního ústavu vedené Tomášem Jungwirthem se podařil objev, který znamená zásadní průlom ve výzkumu materiálů využívaných ve spintronice – elektronice blízké budoucnosti. Objev, na němž se v rámci dlouhodobé mezinárodní spolupráce podíleli i vědci z Matematicko-fyzikální fakulty UK a zahraniční kolegové z Velké Británie a Japonska, představuje nový princip spintronicke součástky založené na antiferomagnetu.

Oblast věd o živé přírodě a chemických věd

Ústav chemických procesů ve spolupráci s firmou Dekonta, a. s., vyvinul dekontaminační reaktorovou jednotku využívající chemické procesy za účasti světla k čištění extrémně znečištěných povrchových i podpovrchových vod. V současné době je ve spolupráci s VŠCHT úspěšně testována nová reaktorová jednotka pracující v plynné fázi k čištění odpadních vzdušných proudů vznikajících při výrobě automobilových dílů.

Oblast humanitních a společenských věd

V Masarykově ústavu a Archivu vznikla publikace „Bohemia docta“, která mapuje vývoj české neuniverzitní vědy od počátků v humanistických učených společnostech až po transformaci Československé akademie věd na Akademii věd ČR. Kniha čtivým způsobem přibližuje dějiny tak významných vědeckých institucí jako Královská česká společnost nauk, Česká akademie věd a umění, Masarykova akademie práce a Československá akademie věd. Čtenáři se tak nabízí možnost poznat zajímavé i dramatické peripetie jedinečného příběhu české vědy, která musela opakovaně zápasit o svoji pozici a uznání.

Z dalších událostí, k nimž došlo v krátkém období od minulého zasedání Akademického sněmu ve vědeckém životě naší Akademie, chci připomenout alespoň ty nejvýznamnější.

Začnu včerejší skvělou zprávou z Bruselu: komisař pro regionální politiku Evropské komise Johannes Hahn podepsal rozhodnutí o podpoře a finančním zajištění projektu ELI. Rád bych proto velice poděkoval všem, kteří se o zdar projektu zasloužili, především pak celému týmu ELI Beamlines z Fyzikálního ústavu. Je to nepochybný úspěch jak Fyzikálního ústavu, tak Akademie věd, a ostatně i celé České republiky. Projekt nejvýkonnějšího laseru světa představuje naprosto unikátní

příležitost pro budoucí rozvoj české ekonomiky i společnosti. Je to velká výzva pro komunitu vědců, inženýrů a techniků vybudovat poprvé v nové členské zemi EU panevropskou výzkumnou infrastrukturu tohoto rozsahu.

Velmi potěšitelná je skutečnost, že Tomáš Jungwirth z Fyzikálního ústavu získal další grant Evropské výzkumné rady pro zkušené vědce na výzkum spintronických součástek. Z celkového počtu 8 grantů Evropské výzkumné rady udělených vědcům z České republiky se nyní 5 řeší na pracovištích Akademie věd. Potěšující je rovněž, že Alena Bruce z Biologického centra získala pro svou práci prestižní EMBO Installation Grant. Oběma touto cestou srdečně gratuluji.

Významné pocty v oblasti památkového výzkumu a péče se dostalo Tomáši Durdíkovi z Archeologického ústavu, který je podle oznámení Evropské komise a sdružení Europa Nostra mezi 27 vítězi Ceny Evropské unie pro kulturní dědictví / ocenění Europa Nostra pro rok 2011. Gratuluji k tomuto úspěchu.

Blahopřeji i Blance Říhové z Mikrobiologického ústavu, která byla nominována na prestižní cenu „European Inventor Award“ pro nejlepšího evropského vynálezce za její příspěvek k vývoji cílených léčiv ničících zhoubné nádory.

Významnou cenu „Cross Border Award“ za rozvoj přeshraniční spolupráce ve výzkumu získalo Biologické centrum. Cenu společně udělují Jihočeská hospodářská komora, Hospodářská komora Horního Rakouska a Průmyslová a obchodní komora Dolního Bavorska. Blahopřeji k tomuto úspěchu.

Vědecká činnost Karla Šimka z Biologického centra byla oceněna udělením čestného doktorátu Univerzitou Blaise Pascala ve francouzském Clermont-Ferrand. Čestný doktorát honoris causa obdržel i předseda České astronomické společnosti a zároveň emeritní vědecký pracovník Astronomického ústavu Jan Vondrák. Oběma pánům srdečně gratuluji.

Blahopřeji i Pavlu Exnerovi z Ústavu jaderné fyziky, který byl jmenován viceprezidentem Evropské výzkumné rady.

Vážené kolegyně a kolegové, vážení hosté, v předchozí části svého vystoupení jsem se dotkl obecnějších otázek týkajících se systému hodnocení vědy a výzkumu v České republice a naznačil jsem možná východiska ze současného neuspokojivého stavu. Pokusil jsem se zároveň stručně popsat systém hodnocení v Akademii věd, který sice není dokonalý, ale obsahuje všechny podstatné prvky hodnotících systémů využívaných ve vědecky vyspělém zahraničí. To vše s vědomím, že pro úspěšné zavedení nového systému hodnocení vědy a výzkumu v České republice je zapotřebí jasně odmítnout stávající metodiku hodnocení a její použití jako mechanického nástroje pro stavbu rozpočtu.

V úplném závěru si proto dovoluji připomenout, že Akademie věd jako jediná instituce v České republice spojila proces hodnocení své vědecké výkonnosti s úsilím o etablování potřebné kultury v oblasti hodnocení vědy a výzkumu. Komplexní hodnocení výkonnosti, kvality i potenciálu vědeckých týmů i pracovišť Akademie věd za účasti zahraničních posuzovatelů umožnilo nejen vhodně kombinovat posuzování kvantity a kvality vědeckých výsledků, ale i získat nezbytný podklad pro kompetentní

a odpovědné manažerské rozhodování o organizaci vědy a výzkumu na pracovištích Akademie věd.

Je tedy třeba, abychom se vrátili i v našem prostředí k takovému systému hodnocení, který bude založen na těch nejlepších zkušenostech zemí, kde věda a výzkum dosahovaly a dosahují dlouhodobě nejlepších výsledků. Tento systém pak musí být uvážlivě využíván k alokaci institucionální podpory výzkumným organizacím. Věřím, že ke zlepšení situace přispějí jak doporučení mezinárodního auditu vládě České republiky, tak i výstupy připravovaného projektu „Metodika hodnocení VaVal v ČR“. V tomto kontextu je významné, že i „Závěrečná zpráva podskupin Národní ekonomické rady vlády pro konkurenceschopnost a podporu podnikání“ poukázala na zcela zásadní nedostatky v systému hodnocení a financování české vědy. Je tedy třeba, aby se tato doporučení co nejdříve realizovala prostřednictvím odpovídajících úprav strategických dokumentů a prováděcích předpisů pro oblast vědy a výzkumu. Zde vidím prostor pro podstatné zkvalitnění práce nás všech - všichni musíme usilovat o to, aby stanoviska odborné veřejnosti v oblasti vědy a výzkumu byla respektována a brána v úvahu jako nezpochybnitelná východiska pro rozhodování politické sféry, a to v zájmu podpory vědy a výzkumu v České republice.

Vážené kolegyně a kolegové, vážení hosté, chci vás ujistit, že vedení Akademie věd, vědomo si své zásadní odpovědnosti, bude i nadále prosazovat stanoviska akademické obce ve snaze vytvářet co nejlepší podmínky pro českou vědu a její další úspěšný rozvoj.

Děkuji vám za pozornost.